

Úton hazafelé

A hatalmas gépmadár enyhe zökkenéssel ért földet a frankfurti repülőtér leszállópályáján, és ezzel végérvényesen lezárult a Chicagóban cserediákként eltöltött hat hónap. Az amerikai felhőkarcolók, új ismerőseim, az iskolám és vendéglátóim mintha egy csapásra egy másik dimenzióba kerültek volna.

A hosszú út alatt volt időm felidézni az ottani élményeket. Sosem felejttem el azt a pillanatot, amikor először léptem be az osztályterembe. Új tanárom akkor úgy mutatott be az ott ülő diákoknak: „*Íme Péter, az európai cserediák, aki Magyarországról érkezett*”. És ez a furcsa kettősség a továbbiakban is megmaradt. Újdonsült barátaim szemében én nem csupán Magyarországot, de egész Európát megtestesítettem: számtalan kérdést tettek fel olyan, Európával kapcsolatos dolgokról, amelyekről őszintén szólva nem sok fogalmam volt. Szerencsére azonban szeretek olvasni, így „igazi európaihoz” illő, magabiztos válaszokkal eléghíthetem ki a kíváncsiságukat. Büszkén meséltem nekik a La Manche-csatorna alatt húzódó alagútról, az antik Róma lenyűgöző romjairól, Finnország ezer taváról vagy az európai labdarúgó-kupadöntők forró hangulatáról. Cseppet sem zavart, hogy mindezeket én is csak a könyvekből ismerem – a lelkem mélyen úgy éreztem: valamennyi kicsit az enyém is, hiszen én is európai vagyok.

Ott, távol kontinensünktől értettem meg igazán, mi is valójában a mi Európánk. Egy színpompás mozaik, amely sok kisebb-nagyobb színes darabkából áll össze egységes egészzé. Ahhoz, hogy a kép teljes szépségében pompázzon, és egyértelmű legyen, hogy mit is ábrázol, minden darabkára szükség van. A teljes mozaik az európaiságunk, annak alkotórészei pedig az Unió tagállamai. Persze a mozaikon van egy szín, ami még a többinél is kedvesebb a szívünknek – a saját hazánk –, de el kell ismernünk, hogy ez a szín önmagában korántsem fénylene olyan szépen.

Amikor beléptem a repülőtér tranzitvárójába, furcsa érzés kerített hatalmába. Az volt a benyomásom, hogy újra elfoglaltam a helyemet ezen a képzeletbeli – vagy nagyon is valóságos? – mozaikon. Egyszóval: hazaértem. Pedig német nyelvtudás híján még azt sem értettem, mit beszélnek körülöttem. De a hosszú amerikai tartózkodás után – ahol pedig fantasztikusan éreztem magam – itt a repülőtéri forgatagban mindennél világosabbnak tűnt, hogy nemcsak magyar vagyok, hanem európai is.

(2001 characters)